

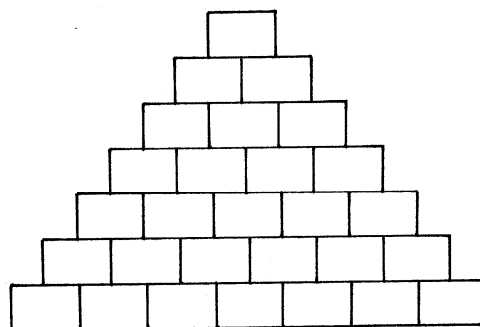
Stránka pro rodinu

Pyramida:

Následující řádky vzniknou připojením dalších písmen bez ohledu na jejich uspořádání. (Např. e, es, sen, seno, atd.)

značka chemického prvku
italský mluvnický člen
lev (lat.)
cizí mužské jméno
úzké hluboké údolí
druh papouška
mořská ryba (5. pád)

Hádanka pro malé i velké:

Za tmy tmoucí vstala víla,
plnou hrstí perly sila.
Měsíc viděl, nepověděl,
hvězdy znaly, pohlídaly
slunce vstalo posbíralo.

Letí pán přes boří,
sám k sobě hovoří,
má krátké nožičky,
černé nohavičky.

Trochu logiky pro pobavení:

Byla jednou jedna Sněhurka a sedm trpaslíků. Trpaslíci pracovali celý den pilně v lese a Sněhurka chodila do školy. Jednou probírali ve škole aritmetický průměr, ale Sněhurka nedávala pozor, protože se neustále bavila s vílou Amálkou. Za domácí úkol Sněhurka dostala: Změř doma všechny trpaslíky a vypočti průměrnou výšku trpaslíka. Jediné, co Sněhurka zvládla, bylo změ-

řit trpaslíky. Dál už si nevěděla rady. Baba Jaga jí nabízela všelijaké lektvary, ale příklad také neuměla vyřešit.

Představ si, že jsi krásný princ, a zkus Sněhurku vysvobodit od matematického příkladu tím, že to za ní vypočteš.

Výška trpaslíků: Štístko 110 cm Kýchál 115 cm Prófa 120 cm Rýpal 112 cm Bručoun 109 cm Stydlín 117 cm Šmudla 108 cm

---

Něco pro zasmání:

Povídají si dva žáci:
„O čem přemýšlíš?“

„O tom, jak to měli žáci dříve ve škole lehčí. Třeba za vlády Karla IV. končil dějepis na straně 18.“

Při písemné práci kárá učitel studenta:

„Studente, doufám, že už vás nikdy neuvidím opisovat,“
„Taky doufám...“

SVINOVNÍČEK

Farní
časopis

Číslo 2/04
2.5.2004

Milí farníci, farnice a farničátka,

hlásím se vám opět po Velikonocích a doufám, že jste naše největší křesťanské svátky skutečně pěkně a hlavně duchovně prožili. Podle reakce některých z vás usuzuji, že pro vás Velikonoce nejsou svátky jara jako pro mnoho nevěřících lidí, ani stereotypním opakováním stále stejných obřadů. Je pravda, že mše svatá Zeleného čtvrtku má každý rok stejný průběh, obřad Velkého pátku má svůj řád a vzkříšení se vždy slaví po setmění rozděláním ohně před naším kostelem.

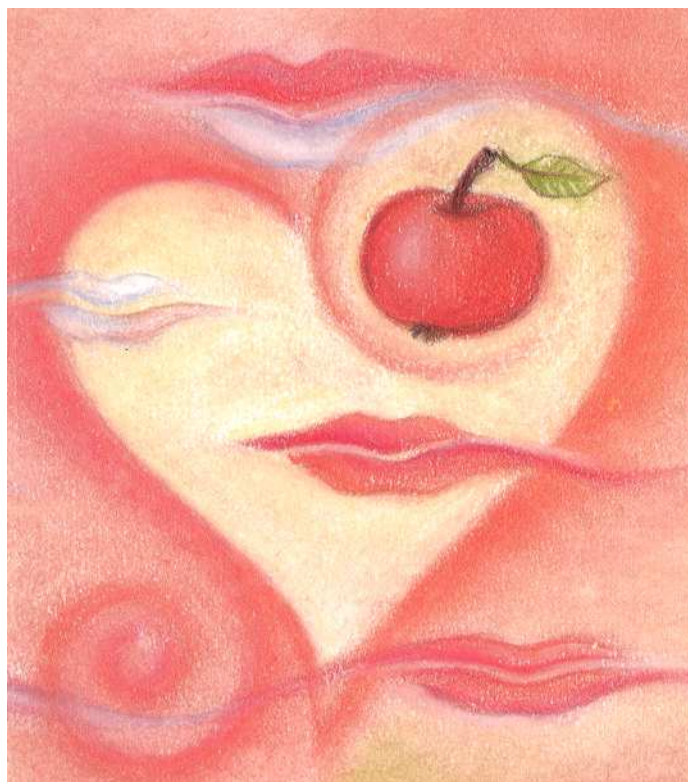

A přece Velikonoce nejsou každý rok stejné. Obřady mohou být totožné, ale naše srdce nikdy není stejné. Vždy jsme o něco starší, o něco dál než loni a Bůh nás může oslovit jinak než dříve. O tom nám napsala v tomto čísle jedna z farnic - třebaže už je dnes starší, Bůh se dotkl jejího srdce při adoraci, kterou v naší farnosti na Zelený čtvrtek vedla mládež.

Když jsem si četl pořad bohoslužeb vyvěšený na kostele, napadla mě ještě i jiná myšlenka: že se máme moc dobře, protože žijeme v této době a víme, jak to všechno dopadne. Prožíváme smutek Velkého pátku, ale víme, že brzy přijde vzkříšení. Jak ale muselo tenkrát být učedníkům, jak Marii nebo ostatním ženám? Ten, kterého milovali, byl mrtev, všechno skončilo a nebývalo běžné, aby někdo vstával z mrtvých. Jak dlouhé asi muselo být čekání na nedělní ráno? Není divu, že Marie Magdalská vstala časně ráno ještě za tmy a šla ke hrobu. Jistě nečekala, že najde prázdný hrob, ale o to větší radost se asi zmocnila jejího srdce.

Přeji vám všem, aby se vašeho srdce také zmocnila ona velikonoční radost, ta pravá radost z vítězství Krista, kterou nám svět nemůže dát ani vzít.

Váš Svinovniček

Láska jsem

Miroslav Hrabica

Láska jsem, když poctivě, skromně žiji,
láska jsem, když moudrosti slova rozvážně piji.
Láska jsem, když bolesti s nadhledem a vírou prožívám,
láska jsem, jestliže soucitem a pomocí jiným oplývám.
Láska jsem, „bojuji-li“ vhodně za pravdu, čest
láska jsem, když nesoudím, nekleji, nesvírám pěst.
Láska jsem, jestliže jako sebe druhé lidi miluji,
láska jsem, když za vše, co mě potká, Bohu děkuji.
Láska jsem, a přece lásky v sobě ještě málo mám,
láska jsem a láska budu, když upřímně cele sebe dám.
Láska jsem a rovněž ostatní lidé utkáni z lásky jsou,
láska jsem a zvu vás, tak jako mě zas jiní do srdce zvu.
Láska jsem a miluji Boha - lásku, dobro nejvyšší,
láska jsem, avšak pouze on jediný veškerou bolest utiší.
Láska jsem a radím: „Druhé, sebe, všechno živé milujte,“
láska jsem a prosím vás: „Vycházejte si vstříc, duše si očist’ujte.“

Pastorační plán květen – červen 2004

- Pátek 7. května v 18,15 hod. na faře setkání s rodiči, jejichž děti se připravují k 1. sv. přijímání.
- Neděle 16. května mše sv., v 10,00 hod. první svaté přijímání dětí.
- Čtvrtek 20. května v 18,30 setkání pastorační rady.
- Sobota 22. května pouť středoevropských národů do Mariazell.
- Čtvrtek 27. května po mši sv. vyprávění o pouti do Mariazell.
- Neděle 30. května – slavnost Seslání Ducha Svatého. Mše sv. 7 a 10 hod. ukončení Středoevropských katolických dnů. Tradiční odpolední smažení vaječiny na farní zahradě.

- Sobota 5. května pouť děkanátu do katedrály Božského Spasitele v Moravské Ostravě.

- Od neděle 30. května do neděle 6. června lidové misie v naší farnosti.

- Neděle 20. května - svinovská pouť, mše sv. v 7,00 a 10,00 hod.
- Při mši sv. v 10,00 hod. bude přítomen generální vikář ostravsko-opavské diecéze P. Marcel Tesarčík, zpívat bude chrámový sbor z Krásného Pole.

- Pátek 25. června 17,30 hod. bude závěrečná mše sv. pro děti s předáváním vysvědčení z náboženství a také poděkování o. Pavlu Moravcovi za jeho celoroční práci v naší farnosti.

- Každé pondělí od 18,00 hod. se hraje na farním hřišti fotbal, všichni farníci jsou zváni.

Informace pro poutníky do Mariazell

Odjezd autobusu:

V pátek 21. května v 23,30 hod. od kostela Krista Krále ve Svinově.

Dojezd do Mariazell v ranních hodinách, pěší přesun na místo, kde bude sloužena mše sv. (cca. 3 km rovné cesty)

Program v Mariazell:

sobota 22. května 7,00 hod. ranní chvály

7,00 – 9,00 procesí se sochou Panny Marie

11,00 hod. slavná mše sv.

14,00 hod. ukončení hlavního programu

Každý poutník obdrží s identifikací i osobní průkaz se všemi potřebnými telefonními čísly, mapku s označením místa parkování autobusu, poutní balíček, ve kterém bude tranzistor se sluchátky, vodu, hroznový cukr, kartónová sedačka, pláštěnka (je zakázáno brát do areálu skleněné láhve a deštníky) a dále brožuru v českém jazyce.

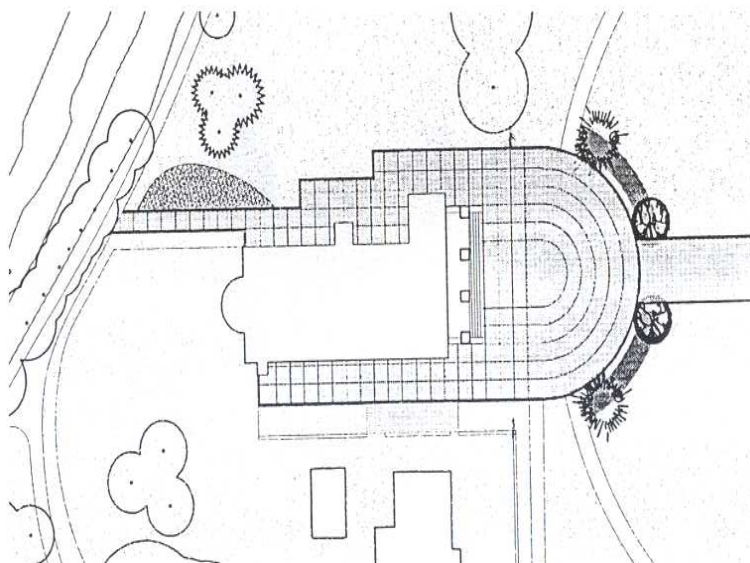
Poznámky ze setkání pastorační rady ze dne 15. dubna v sále naší fary.

Při této poradě bylo nejdůležitějším bodem programu jednání o navrhovaných úpravách sadu Míru, jehož součástí je i náš kostel Krista Krále. Na setkání pastorační rady přijala pozvání i paní starostka ing. Poštová a vysvětlila všem přítomným celkovou koncepci těchto úprav. Uvedla, že již další dobu i díky podnětům z naší farnosti je si úřad vědom nevyhovující a zvláště v zimním období nebezpečné situace velikých kaluží před kostelem a že ze strany úřadu městského obvodu je zde již několik let trvající snaha udělat prostor před kostelem příjemným místem pro posezení a odpočinek. Nyní se obci naskytla mimořádná příležitost nejen prostor před kostelem ale prostor celého parku uvést do stavu, který by lépe odpovídal svému účelu....a pak paní starostka nastínila celý chystaný projekt. Následovaly dotazy a já zde v několika řádcích shrnuji nejdiskutovnější místa.

Předložený plán tedy alespoň v částech, které se týkají bezprostředně našeho kostela, navrhuje vydláždění jak prostoru před kostelem a tak také prostoru mezi farou a kostelem a také i prostoru na opačné – severní straně kostela. Právě toto poslední zmiňované místo je pro naši farnost „nejcitlivějším“. Není to tak dávno, kdy se ještě v době působení o. Slávka stavěl kolem kostela současný plot právě proto, aby byl kostel zajištěn před sprejery, zloději a jinými vandaly. Teď by se měl bourat...? Jak se zajistí bezpečnost tohoto prostoru...? Jak vlastně by mělo vypadat nové dláždění...? Nešlo by to všechno udělat jinak...? Takové a podobné otázky směřovaly na paní starostku. Ta odpovídala v rámci konkrétní situace reálně a konstruktivně. Neslibovala nemožné či nereálné, navrhla v případě spolupráce jednání o elektrickém bezplatném hlídání severní strany našeho kostela. Poukazovala na to, že úřad městského obvodu chce prostředí celého sadu Míru vylepšit a zkulturnit, a že vandalismus v parku či na kostele je i pro úřad nepřijatelným a smutným jevem.

Po vysvětlení a dotazech následovalo konkrétní jednání pastorační rady, na jehož základě byl návrh v částech týkajících se našeho kostela s kladným stanoviskem pastorační rady postoupen na stavební a majetkový odbor ostravsko-opavského biskupství, aby se tento vyjádřil a provedl i další konkrétnější upřesňující jednání.

(o.Jan)

Dnes si povídáme ... s paní Mirkou Malínkovou

Už dlouhou dobu se můžeme v našem svinovském kostele těšit z překrásné květinové výzdoby. Mnoho farníků ale nemá ani tušení, že za tím vším stojí pouze jedna žena z farnosti, paní Malínková.

Paní Malínková, odkud pocházíte? Jste svinovská rodačka?

Ne, narodila jsem se ve Vsetíně, takže mám valašskou krev. Do 6 let jsem vyrůstala u babičky v Huslenkách. U prarodičů jsem byla obklopena přírodou, rodiče za mnou jezdili na víkendy. Do školy jsem začala chodit v Ostravě. Ten přechod pro mě nebyl zrovna jednoduchý. Po ZŠ jsem se vyučila na SOUZ ve Valašském Meziříčí ošetřovatelkou hospodářských zvířat, přestože mým snem bylo pracovat v ZOO. Na internátu jsem poznala manžela. Byla jsem v prvním 1. ročníku, on zrovna maturoval a poslední den školy jsme si stihli vyměnit adresy.

Jak jste se dostala k víře?

K víře jsem se dostala právě skrze své zdravotní problémy. Chodila jsem na rehabilitace, hrozila mi i operace a moc jsem si přála být zdravá. Pamatuji si jako by to bylo dnes. Šla jsem tenkrát přes pole na rehabilitaci a říkala jsem si: „Pane Bože, prosím tě, jestli jsi, ať se uzdravím. Když se uzdravím, dám pokřtít své děti.“ Do 4 měsíců jsem se skutečně uzdravila a mé děti samy přišly s myšlenkou, že by chtěly být pokřtěné.

Vzala jste si na starosti květinovou výzdobu kostela, proč jste se rozhodla právě pro tuto službu?

Bylo to moc zvláštní. Zdál se mi sen, že zdobím kostel. Když jsem se probudila, uvažovala jsem o tom, že bych to možná i ráda dělala. Jednoho dne jsem šla vysypat smetí a zrovna šel kolem nás otec Jan a oslovil mě, jestli bych se nechtěla starat o kytky v kostele. Vyzkoušela jsem to a šlo to a začalo mě to bavit. Nemám na to žádnou školu, je to takový dar. Dělán to moc ráda. Když připravuji květiny a někdo tam zrovna

cvičí na varhany příjemně mě to inspiruje a moc obohacuje. Má to jinou atmosféru a hudba se často přenáší do výzdoby.

Kolik taková výzdoba zabere času?

Hodně. Když mám sama zdobit kostel na velké svátky jako jsou Velikonoce nebo Vánoce, pak to dělám asi 3 dny. Nejhorší je to v zimě, to bývám vždycky moc zmrzlá. Zdobím třeba 3 hodiny a pak se musím jít domů ohřát a zase přijdu zpátky. Mám-li zdobit všechny oltáře i lavice, pak jen samotné zdobení bez stříhání a shánění květin trvá kolem 5 hodin. Taky je musím co druhý den chodit kropic a vytáhnout ty, které už vadnou.

Kdo vám shání kytky a na kolik přijde taková květinová výzdoba na velké svátky?

Pro květiny si jezdím sama, mám štěstí, že mám hodného manžela, který mě tam vždycky odveze. Jezdíme až na Slezskou Ostravu do velkoskladu, tam se dají sehnat kytky mnohem levněji. Jen květiny bez zeleně vyjdou na velké svátky kolem 2 000 Kč, ale kdybychom je kupovali jinde, myslím, že by to vyšlo na 4 000 Kč.

Jste na veškerou výzdobu sama. Přivítala byste, kdyby vám někdo pomáhal?

Jelikož je tato práce náročná na čas, ráda bych přivítala pomocníky. Potěšilo by mne, kdyby se lidé přišli domluvit, jaké květiny by mohli ze zahrádky nosit.

Která zvířata chováte doma?

Doma chováme psa, činčilu, andulku, želvu, rybičky, hada, gegančíky, morčata, pískomily a možná do domácnosti přibude i kočka. Dost času mi zabere, než poklidím tuto naši malou „ZOO“.

Kdybyste chytila zlatou rybičku a mohla si přát pro farnost tři přání, která by to byla?

1. Aby v měsíci květnu lidé nemysleli jen na pylové alergie, ale vnímali kvetoucí krásu kolem nás.
2. Aby lidé nezapomínali, že je máj lásky čas, měli se hodně rádi a žili v harmonii.
3. Aby lidé při pohledu na květiny měli radost v duši, štěstí v srdci a úsměv na tváři.

(Lukáš a Petra)

Taková neobyčejná výzdoba

Určitě víte, o čem jde a o čem je řeč. Ale zapomněl jsem na vhodné motto.

V První knize královské čteme o vybudování Šalomounova chrámu. „Uvnitř chrámu bylo všechno z cedru; v něm byly vyřezány kalichy květů a věncoví z květin.“ (1 Král 6,18)

Taková nádhera byla předvedena vyvolenému národu již před třemi tisíci lety. A my jsme ji zažili zcela nedávno na Bílou sobotu ve svinovském chrámě, když jsme při oslavě Kristova vzkříšení obdivně zírali na skvělou výzdobu oltářů, provedenou z živých květin nádherných tvarů a barev. Zářivě bílé a žluté květy

připomínající stříbrnou a zlatou barvu vatikánských a církevních symbolů, byly protkány zelenými paprsky dlouhých listů. Vyjadřovaly velikonoční naději, příchod jara i touhu předávat radost celému shromáždění Božího lidu.

Kdybych věřil v převtělování, byl bych přesvědčen, že paní Malínková, tvůrkyně této krásy, byla kdysi floristkou v Šalomounově chrámě. Ale dál ať už se raději nepřevtěluje a zůstane naší perfektní květinářkou, abychom se mohli i nadále těšit z jejího umění a mohli ji projevovat svou vděčností.

(Leo Žídek)

Ať se modlíme jako ty, Pane!

Na naše největší křesťanské svátky – Velikonoce – jsem se dlouho těšila a i když jsem je prožila už mockrát, mají pro mne vždy své kouzlo. Stejně tomu bylo i letos.

Mše svatá na Zelený čtvrtek byla přesně taková, jaká měla být, vše krásně vyšlo. Schola zpívala hezky, ministranti měli všechno pěkně připraveno. Byla jsem rozhodnuta, že hned po mši svaté půjdu domů, ale hned po skončení se ujal Petr Macháč s velkou scholou adrace a já jsem nemohla odejít. Bylo to tak krásné, opravdu to na mě hluboce duchovně zapůsobilo, jak ti mladí lidé přednášeli Bohu své prosby a modlitby. V kostele se setmělo, jen světlo svíců ozařovalo obraz Getsemanské zahrady, kde jsme mohli spolu s Ježíšem prožívat jeho smrtelnou úzkost a opuštěnost. Mládež vždy přednesla Bohu svou prosbu a my jsme odpovídali „odprošujeme tě, Pane,“ nebo „ať se modlíme jako ty, Pane...“

Myslím, že nejen mně tak mládež naší farnosti pomohla skutečně duchovně prožít tyto Velikonoce a za to jim z celého srdce děkuji.

(H.M.)

Byla jednou jedna Stodolní...

A už je oheň na střeše! V minulém čísle Svinovničku jej zažehl pisatel L. Ž. článkem o zábavném centru na Stodolní ulici v Ostravě. V tomtéž čísle se podezřele bleskurychle objevil i příspěvek pana M. H., který obětavě chrlil proudy vod, aby zmařil dílo žháře.

Podívejme se nejdříve na toho paliče. Šlo mu o bezúhonnost našeho dorostu i „odrostu“ nebo chtěl jen píchnout do vosího hnízda a vyvolat vášnivou debatu? Jeho úmysly jsou snad nezávadné, ale lze jej podezírat i z provokace. A ta se mu povedla. V tom směru může být spokojený. Kdo se cítil, ten se ozval!

Další otázka: Jaký je věk autora prvního článku? Z napsaného to nevyplývá. Může být mladý i starší. U jeho oponenta, jak se dá nazvat pan M. H., je situace jasná. Zde promlouvá mládí, převládá impulzivní jednání a mírná neopatrnost. Určitě není myšleno vážně, že „pro toho, kdo se rád baví, je Stodolní ráj na zemi“. (Volně citováno.) Mnoho lidí se rádo baví, ale o pozemském ráji mají představu jinou. Že nejlepší příležitost k zábavě je na Stodolní? Nejsou snad v Ostravě i v okolí Ostravy a jinde méně riskantní místa k zábavě? Nelze se odreagovat s dobrou partou mladých lidí (nebo i sólově) na horách v blízkých Beskydech raději přes den než v pozdních nočních hodinách v zakouřených lokálech? – Nezdá se vám, že oslavy fanoušků Baníku jsou obhroublé a že mnohé sportovní akce mají už hrozně daleko do sportu? A nevím, zda je to pro rodinu veliká nádhera, když takový opilý fanoušek zpívá své oslavné baníkovské hymny a chorály i po příchodu domů.

Pan M. H. zaznamenává mnoho negativních jevů na Stodolní, ale jejich popis budí dojem normálního stavu. Vše je v pořádku, děje se tak i jinde. Krade se tam? Nedejte se. Je tam striptýz? Ať si je. Prostituce a drogy? Vždyť mládeži je to nepřístupné. Přítomnost patnáctiletých? Ti tam nemají co dělat! Proč? Zkazili by se v tom ráji? A dospělí se mohou v takovém případě pohybovat a „pařit“ a nebát se infekce nemravnosti?

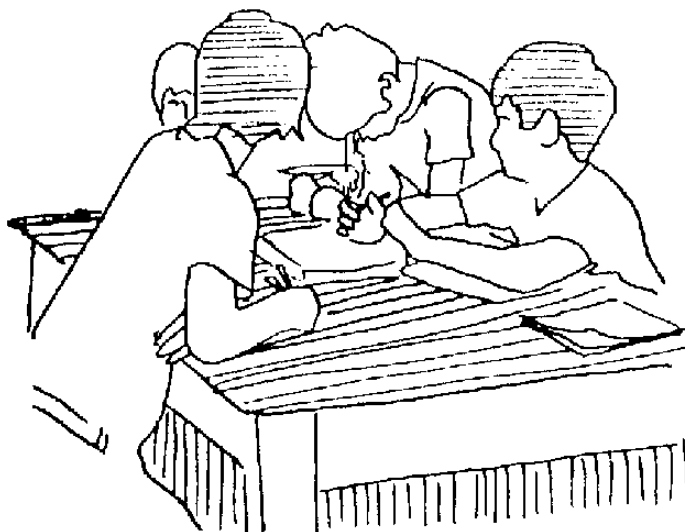
S podobnými úkazy se setkáváme samozřejmě i jinde. Uvádí to M. H. a určitě by to uznal i jeho „odpůrce“. Je to však v pořádku a není na místě vyslovit se otevřeně proti všemu špatnému bez omlouvání a kličkování?

Nemylme se, že na fenomén Stodolní se musí jinak dívat mladý a jinak starší. Oba se mohou shodnout ať už v kladném či záporném hodnocení.

Doufejme však, že do budoucna se podaří ledacos na Stodolní i jinde vylepšit. Je to určitě společné přání obou autorů. Zodpovědnost za to je na nás mladých i starších. Jde přece o naše bytí a nebytí.

V závěru se omlouvám oběma autorům článků o Stodolní ulici za svůj kritický postoj a přeji jim i vám, čtenářům, hodně rajske pohody a zábavy v řádu.

(N.P.)

Středoevropské katolické dny

V rámci naší přípravy na pouť středoevropských národů do Mariazell docházíme v našem seznamování se životem katolické církve jednotlivých zemí k závěru. Seznámili jsme se situací katolické církve v České republice, Polsku, Slovensku, Rakousku, Maďarsku, Slovinsku. Tuto neděli jsme poznali katolickou církev v Bosně a Hercegovině a jako poslední bude představeno Chorvatsko.

Pro připomenutí některých základních dat malá tabulka:

	Počet obyvatel (v miliónech)	Počet a procento katolíků	Historická osobnost formující víru národa
ČR	10, 3 (mil.)	2, 7 (mil.) - 28 %	Sv. Cyril a Metoděj
Polsko	38, 6	37, 04 - 96%	Sv. Stanislav
Slovensko	5, 4	4, 6 - 84%	Sv. Cyril Metoděj
Rakousko	8, 1	6, 1 - 75%	Sv. Leopold
Maďarsko	10, 2	6, 5 - 64%	Sv. Štěpán
Slovinsko	1, 9	1, 1 - 58%	Bl. Slomšek
Bosna a Hercegovina	3, 9	0, 7 - 17%	————
Chorvatsko	4, 3	3, 3 - 77%	————
celkem	82, 7	62, 04 - 75%	————

Naši biskupové ve svém slově ke vstupu ČR do EU napsali: ... „zdrojem naší naděje nemůže být jen počet křesťanů v Evropě...(viz čísla), zdrojem nejsilnější naděje jsou přísliby dané Hospodinem, které se naplňují do dneška...(viz světcí)

Ve dnech 22. – 23. května se koná pouť do Mariazell. Z naší farnosti se jí zúčastní 19 farníků.

Na závěr Středoevropských katolických dnů bude na slavnost Seslání Ducha svatého čten v katolických kostelech společný pastýřský list biskupů zúčastněných zemí se

---

Nové ordinárium Zdeňka Pololáníka

Bratři a sestry,

každou neděli před ranní mší svatou v 7 hodin budeme nacvičovat nové ordinárium Zdeňka Pololáníka – kancionál číslo 505. Proto prosím všechny věřící, aby přicházeli 10 minut přede mší, abychom mohli společně nové ordinárium zkoušet.

(Varhaník Vít Krátký)

Řešení pyramidy:

Řešení: (o, lo, leo, Olek, rokle, korela, makrelo.)

Řešení hádanek:

(rosa, čmelák)

Řešení logiky:

(Průměrná výška trpaslíka je 113 cm.)

Pout' do Svaté země v týdnu od 3.- do 10. března 2004

Jistě mnozí víte, že jsem navštívil Svatou zemi – tedy místa, kde žil náš Pán Ježíš Kristus. Doporučuji všem !!!

Slovenská cestovní kancelář Awer Tour zajistila vše (cesta do Bratislavy, letenka z Bratislavy do Tel Avivu, ubytování s polopenzí, dopravu na místě, cesta zpět a pojištění, výborného průvodce - což je velice důležité). Celý zájezd stál cca 13 000 Kč. Na další místní útraty bylo nutno mít dolary nejméně za 2000 Kč.

Bezpečnostní situace v Izraeli je vzhledem k turistům a turisticky atraktivním místům srovnatelná se situací kdekoli v Evropě. Neboť turisté přinášejí s sebou do Izraele práci a peníze. (pro informaci: před zahájením intifády navštívilo stát Izrael 2,5 mil turistů, v roce 2003 to bylo pouhých 800 000, což se nutně odráží v ekonomické situaci celé společnosti)

Období březen - duben je obdobím mimo turistickou sezónu, takže je všude relativně málo lidí a také počasí v tomto ročním období je velice příjemné – všechno kvete a poušť - se doslova a do písmene - „zelená“.

Co jsme viděli a kde jsme byli ?

Šli jsme po stopách Pána Ježíše – od jeho narození v Betlémě až k jeho uložení do hrobu v bazilice Božího hrobu. Náš průvodce nejen vždy uváděl historický popis místa, ale zároveň nás vedl k duchovnímu prožitku. Tak jsme např. u řeky Jordánu v místě, kde kázal Jan Křtitel, prožili obnovu křestního slibu, v Káně Galilejské přítomní manželé obnovili svůj manželský slib, v místě, kde se apoštolé poprvé seznámili s modlitbou Otče náš, jsme se ji také i my modlili.

(o. Jan)

Haló, děti!

Co se vám vybaví, když se řekne: Kunčice, Lubina, Melč, Pohoř? Kdo si představí spoustu legrace, super táborovou hru, dobré kamarády a veselé vedoucí, ten už s námi jistě nejedny prázdniny zažil. A komu se zatím nevybaví nic, pak je nejvyšší čas něco s tím podniknout!

Také letos chystáme pro všechny prima děti skvělý týden prázdnin, tentokrát v krásném prostředí Hradce nad Moravicí. Ubytování jsme zajistili v Salesiánském turistickém středisku. Počasí už máme domluvené, nejkrásnější týden prázdnin bude právě od 14. srpna do 21. srpna 2004. Cena je 1 000 Kč.

Takže pokud jste už teď pevně rozhodnutí, že bez vás se letos do Hradce nesmí jet, můžete si vyzvednout přihlášku kterýkoliv čtvrtek v náboženství nebo v sakristii po mši svaté.

Těší se na vás tradiční tým vedoucích.

Vzpomínky na „vojnu“

Právě skončilo 11 dílů televizního vysílání o Černých baronech a já jsem se rozhodl napsat několik řádků o tomto druhu vojny, protože naše vojna byla úplně něco jiného. Proto několik konkrétních poznámek.

Pomocné technické prapory byly vlastně vojenské tábory nucených prací /PTP-VTNP/ a existovaly čtyři roky (1950-1954), byly to tábory na převýchovu politicky nespolehlivých lidí a to od mladých vojáků až po staré osoby, takže se stalo, že současně sloužil v této skupině vojska syn i se svým otcem. Miloslav Švandrlík autor knihy „Černí baroni“ u „pétépáků“ VTNP-PTP nikdy nesloužil.

Nastoupil jsem na vojnu 15. dubna 1951 do Svaté Dobrotivé k 60. praporu a k 6. rotě Děčín. Tam nás vybavili oblečením, dále nás učili poznat hodnosti, salutovat pravou rukou, na bývalém letišti jsme pochodovali a učili se vlevo bok a vpravo bok a to bylo vše pro naši vojenskou potřebu. Zbraněmi jsme nebyli a vlastně ani nemohli být vyzbrojeni.

Za několik týdnů jsem byl odveden v odloučené četě - asi 25 vojáků - do Dobřan u Plzně, kde jsme v autopraporu pracovali na výkopech v dosti hlubokém prostoru, který musel být námi velmi řádně zabezpečen proti závalu a dále se provádělo předlaždičkování celého objektu. Velel nám délesloužící rotný - Slovák - který byl vůči nám celkem slušný. Například při splnění úkolů jsme mohli v neděli dopoledne vyjít v sevřeném útvaru pod velením dalšího Slováka - svobodníka - do města. Na náměstí byl rozchod, menší skupina si šla i se svobodníkem na pivo, ale převážná část odešla do kostela na mši sv., kde na varhanech doslova koncertoval náš kamarád pétépák Zbyněk Tureček a nutno konstatovat, že na tyto bohoslužby chodil zvýšený počet místních i okolních věřících.

V průběhu politického školení nám „přednášel“ politický důstojník a většinou nám četl z výstřižků různých politických časopisů, deníků apod. Mnohdy se mu tento materiál rozpadl na podlahu, a tak musel soudruh politik sbírat svou přípravu a v přeházeném různorodém povídání pokračoval ve svém „kecání“, jak jsme jeho přednesy nazývali. Jednou se zeptal, kdo umí psát na stroji, nikdo se nehlásil, až já jsem zdvihnul ruku s tím, že mám státní zkoušky z psaní strojem. Zavolal mě do své kanceláře, předal mi nejružnější materiály - výstřižky a povídačky, abych je zpracoval pro jeho „školení“. Já jsem začal psát a on téměř omdlel, protože nepochopil, že já se nemusím dívat na klapky stroje a píše všemi deseti prsty. Tím jsem získal určitou důvěru a příště mě nechal v kanceláři samotného. Já jsem rychle napsal požadovaný text a rozhlédl jsem se po kanceláři. Uviděl jsem otevřený trezor s uspořádanými „tajnými“ složkami všech členů naší roty. S velkým rizikem jsem se podíval do mého svazku, kde mimo jiné byl posudek z mé rodné obce Třebovice:

Jmenovaný je členem rodiny velmi katolického zaměření, chodí do kostela, ve svém mládí dokonce ministroval, otec je vykořisťovatel dělnické třídy, je podnikatel - trafikant, takže není vhodný do vojska se zbraní. Poznámávám, že tatínek měl opravdu jako invalida trafiku a vykořisťoval pouze maminku, která ho musela zastoupit někdy v prodejně. Toto sdělení podepsali 3 členové tzv. Akční trojky komunistů ze Třebovic.

Utrpení Krista

Rozhovor s P. Di Noiou OP z Kongregace pro nauku víry.

„Pro mnoho katolíků, kteří tento film uvidí, už nikdy nebude mše stejná“, řekl v exkluzivním rozhovoru pro agenturu ZENIT P. Augustine Di Noia OP, podsekretář Kongregace pro nauku víry.

Několik vysoce postavených vatikánských představitelů, kteří se v Římě o posledním víkendů zúčastnili soukromého promítání Gibsonova filmu "Kristovo utrpení", odcházelo s hlubokými dojmy. Členové vatikánského Státního sekretariátu, Papežské rady pro sociální komunikace a Kongregace pro nauku víry - skupina, která dohlíží na otázky katolické nauky -, jednomyslně vyjádřila ocenění a pochvalu filmu.

P. Di Noia přednášel 20 let teologii ve Washingtonu a 7 let byl teologickým poradcem biskupské konference USA; asi před rokem přišel pracovat ke kardinálu Ratzingerovi.

ZENIT: Film "Kristovo utrpení", jež natáčel Mel Gibson, byl středem pozornosti médií celé měsíce před ohlášeným uvedením do kin. Jaký celkový dojem udělal film na vás, jako na jednoho z mnoha lidí, kteří jej skutečně viděli?

P. Di Noia: Shlédnutí tohoto filmu bude intenzivní náboženskou zkušeností pro mnoho lidí. Pro mne to takovou zkušeností bylo. Ohromující filmové zpracování a zároveň brilantní herecké výkony spolu s režisérovým hlubokým duchovním vhledem do teologického významu Kristova utrpení a smrti - to vše přispívá k vzácnému uměleckému a náboženskému prožitku.

ZENIT: Je film věrný záznamu o Kristově utrpení v Novém zákoně?

P. Di Noia: Připomeňme si, že v Novém Zákoně existují o Kristově utrpení čtyři zprávy, jež se snaží podat především náboženský význam popisovaných událostí. Gibsonův film není filmem dokumentárním, je to dílo umělecké představivosti. Mel Gibson v něm uplatňuje prvky z pašijových vyprávění Matouše, Marka, Lukáše i Jana, ale zůstává věrný základní struktuře společné všem čtyřem zprávám. V mezích možného pro uměleckou rekonstrukci Kristova utrpení je Gibsonův film zcela věrný Novému Zákonu.

ZENIT: Vznikla jistá kontroverze o údajném antisemitismu nebo antijudaismu v Gibsonově filmu. Můžete nám říci, co si o tom myslíte?

P. Di Noia: Pokud bych mluvil jako katolický teolog, byl bych povinen odsoudit antisemitismus i antijudaismus v každém líčení Kristova utrpení a smrti - a to nejen kvůli strašnému bezpráví, jemuž byl židovský lid na základě nich vystaven, ale také proto, že představují zásadně chybné čtení pašijových zpráv, jak už jsem naznačil. Ale chtěl bych na vaši otázku odpovědět otevřeně: na Gibsonově filmu není absolutně nic antisemitského ani antijudaistického. Film ani nepřehání ani nesnižuje roli židovských předáků a právního postupu při Ježíšově odsouzení. Ale právě proto, že podává souhrnnou zprávu o tom, co by se dalo nazvat "propočítání odpovědnosti" za Kristovo utrpení a jeho smrt, je pravděpodobné, že film bude mezi obecnstvem spíš tišit antisemitismus, než aby jej podněcoval.

(staženo s internetu)

(Vatikán, 8.12.03 (ZENIT), z angličtiny přeložil Dr. Václav Frei. Nezkřácenou verzi rozhovoru najdete na Portálu svatého Isidora - www.isidor.signaly.cz Oficiální stránka filmu: www.umucenikrista.cz)

Začátkem roku 1953 jsme byli svoláni na Politickovýchovnou světlici, přišel náš velitel s ozbrojenými vojáky pěšího oddílu, kde nám byl přečten rozkaz ministra obrany, že podle § 39/8 branného zákona jsme přidrženi k výkonu vojenské služby na „dobu neurčitou“. Nastalo ticho. Smutek ve tvářích a zbytek večera jsme zůstali na lůžkách na ubytovně. Následující den jsme byli informováni, že u vedlejší roty tuto situace nezvládnul kamarád a oběsil se.

Snad ještě jedna vzpomínka. V létě roku 1953 jsem byl velitelem roty poručíkem. Bezvodou a politickým činitelem Janem Vašutem vyzván k pohovoru do lesa. Já jsem byl velice překvapen, nevěděl jsem, o co se jedná. Seděli jsme na pařezech a velitel začal rozebírat moji situaci a asi po dvaceti minutách vyslovil závěr, že pokud vystoupím z římskokatolické církve, budu okamžitě propuštěn z vojenských táborů nucených prací do civilu a hlavně tzv. klasifikace „E“ tj. politicky nespolehlivého občana mi bude vymazána. Bez rozvahy jsem nabídku odmítnul. Do konce vojny - navíc asi 7 měsíců - mi bylo dáváno na vědomí moje rozhodnutí o odmítnutí nabídky velitele roty. Sloužil jsem do 28.11.1953, tzn. něco málo přes 30 měsíců, s poznámkou, že klasifikace „E“ mi byla zaznamenána do mých osobních materiálů v kádrovém oddělení podniku a podle toho jsem byl zařazován a finančně hodnocen.

(L. S.)

At' se mi stane podle tvého slova

V měsíci květnu se konají v našem kostele pravidelné májové bohoslužby, kterých se zúčastňuje mnoho věřících. Jsou projevem naší úcty a obdivu k Panně Marii, matce našeho Pána. Ale co vlastně udělala tak výjimečného? Čím si právě ona zasloužila stát se matkou Spasitele?

Mnoho izraelských žen si jistě přálo stát se matkou slíbeného Mesiáše, ale Bůh si vybral právě Marii. Proč? Je to tajemství. Zároveň však víme, že Maria bezmezně věřila Božímu slovu a spoléhala se na jeho vedení. Jistě měla ve svém životě spoustu plánů, tak jako my. Vždyť která žena by byla nadšená, kdyby k ní dnes přišel anděl a oznámil jí, že bude mít dítě? Okamžitě bychom to asi Pánu Bohu rozmlouvaly: „Počkej, až dokončím školu, až budu vdaná, až si zařídíme byt, až budu zajištěná“... Nic z toho Maria nenamítá. Ptá se pouze „Jak se to stane?“ čímž jasně dává najevo, že udělá to, co po ní Bůh chce.

Čteme-li Písmo, najdeme v něm pouze málo Mariiných slov, vždy jsou to však slova pokory a pokoje. Její „Jak se to stane?“ a následně „ano“ jsou projevem velké důvěry v Boha. Další Mariina slova v Písmu jsou pouze chvalozpěv „Velebí má duše Pána“ a její výzva v Káně Galilejské: „Udělejte, co vám řekne.“

Májové pobožnosti by neměly být stereotypním odzpíváváním odpovědí „slyš Maria svých dítek hlas.“ Je hezké prosit ženu, která je pro nás pro všechny velkým vzorem opravdové odevzdanosti do vůle Boží, aby nám vyprosila sílu jednat podobně.

Mariánská úcta není totéž co úcta k Ježíši. Ona nás nevyslyší, pouze se přimlouvá, aby nás vyslyšel ten, kterému dala celý svůj život. Ježíš je jako slunce a Maria měsíc. Měsíc nesvítí vlastním světlem, ale pouze odráží světlo slunce. A když je kolem nás tma, je to právě měsíc, který nám svítí na cestu.

Kéž je pro nás Maria pomocnicí na cestě ke Kristu.

(P.N.)

Začátkem roku 1953 jsme byli svoláni na Politickovýchovnou světlici, přišel náš velitel s ozbrojenými vojáky pěšího oddílu, kde nám byl přečten rozkaz ministra obrany, že podle § 39/8 branného zákona jsme přidrženi k výkonu vojenské služby na „dobu neurčitou“. Nastalo ticho. Smutek ve tvářích a zbytek večera jsme zůstali na lůžkách na ubytovně. Následující den jsme byli informováni, že u vedlejší roty tuto situace nezvládnul kamarád a oběsil se.

Snad ještě jedna vzpomínka. V létě roku 1953 jsem byl velitelem roty poručíkem. Bezvodou a politickým činitelem Janem Vašutem vyzván k pohovoru do lesa. Já jsem byl velice překvapen, nevěděl jsem, o co se jedná. Seděli jsme na pařezech a velitel začal rozebírat moji situaci a asi po dvaceti minutách vyslovil závěr, že pokud vystoupím z římskokatolické církve, budu okamžitě propuštěn z vojenských táborů nucených prací do civilu a hlavně tzv. klasifikace „E“ tj. politicky nespolehlivého občana mi bude vymazána. Bez rozvahy jsem nabídku odmítnul. Do konce vojny - navíc asi 7 měsíců - mi bylo dáváno na vědomí moje rozhodnutí o odmítnutí nabídky velitele roty. Sloužil jsem do 28.11.1953, tzn. něco málo přes 30 měsíců, s poznámkou, že klasifikace „E“ mi byla zaznamenána do mých osobních materiálů v kádrovém oddělení podniku a podle toho jsem byl zařazován a finančně hodnocen.

(L. S.)

At' se mi stane podle tvého slova

V měsíci květnu se konají v našem kostele pravidelné májové bohoslužby, kterých se zúčastňuje mnoho věřících. Jsou projevem naší úcty a obdivu k Panně Marii, matce našeho Pána. Ale co vlastně udělala tak výjimečného? Čím si právě ona zasloužila stát se matkou Spasitele?

Mnoho izraelských žen si jistě přálo stát se matkou slíbeného Mesiáše, ale Bůh si vybral právě Marii. Proč? Je to tajemství. Zároveň však víme, že Maria bezmezně věřila Božímu slovu a spoléhala se na jeho vedení. Jistě měla ve svém životě spoustu plánů, tak jako my. Vždyť která žena by byla nadšená, kdyby k ní dnes přišel anděl a oznámil jí, že bude mít dítě? Okamžitě bychom to asi Pánu Bohu rozmlouvaly: „Počkej, až dokončím školu, až budu vdaná, až si zařídíme byt, až budu zajištěná“... Nic z toho Maria nenamítá. Ptá se pouze „Jak se to stane?“ čímž jasně dává najevo, že udělá to, co po ní Bůh chce.

Čteme-li Písmo, najdeme v něm pouze málo Mariiných slov, vždy jsou to však slova pokory a pokoje. Její „Jak se to stane?“ a následně „ano“ jsou projevem velké důvěry v Boha. Další Mariina slova v Písmu jsou pouze chvalozpěv „Velebí má duše Pána“ a její výzva v Káně Galilejské: „Udělejte, co vám řekne.“

Májové pobožnosti by neměly být stereotypním odzpíváváním odpovědí „slyš Maria svých dítek hlas.“ Je hezké prosit ženu, která je pro nás pro všechny velkým vzorem opravdové odevzdanosti do vůle Boží, aby nám vyprosila sílu jednat podobně.

Mariánská úcta není totéž co úcta k Ježíši. Ona nás nevyslyší, pouze se přimlouvá, aby nás vyslyšel ten, kterému dala celý svůj život. Ježíš je jako slunce a Maria měsíc. Měsíc nesvítí vlastním světlem, ale pouze odráží světlo slunce. A když je kolem nás tma, je to právě měsíc, který nám svítí na cestu.

Kéž je pro nás Maria pomocnicí na cestě ke Kristu.

(P.N.)

Milí farníci,

před několika dny přišel na adresu farnosti dopis, který nám napsalo naše adoptivní dítě z Ukrajiny – Ivan Mikuljanec. Zde si můžete tento krátký dopis přečíst:

Добрий день!
Мой адоптивні батьки.
Хочу поздоровити вас
з Новими Рокими!
Бажаю вам щастя,
здоров'я і довгих років
життя. Мене звати Микуля
ничь Іван, мені 14 років і
навчаюся у 8 класі. Мені
подобается грати в футбол.
Я хочу на ударно. Я хочу
щоб ви написали мені
листа.

Dobry den, moji adoptivní rodiče,

chtěl bych vás pozdravit v novém roce! Přeji vám štěstí, zdraví, dlouhých let! Jmenuji se Ivan Mikuljanec, je mi 14 roků. Učím se v osmé třídě. Rád hraji fotbal, když mám čas.

Přál bych si, abyste i vy mně napsali dopis.

(Volně přeloženo)

Založení pobočky „Unie katolických žen“

V sobotu 13. března 2004 byla založena pobočka Unie katolických žen na Biskupství v Ostravě.

V únoru, kdy se v Praze konal 12. sněm UKŽ bylo dohodnuto, že již na jaře založíme svou vlastní pobočku. Předsedkyní se stala paní Jarmila Hrazděrová z Krásného Pole. Ta uvedla, že máme zatím 19 členek a naše práce bude zaměřena především v sociální oblasti: návštěva nemocných i starých lidí v domovech důchodců, rovněž kontakt s malými dětmi, které leží v nemocnici. Bylo by možno obohatit jejich pobyty četbou pohádek. Záleží jen na nás jak se bude spolupráce rozvíjet a zda nás bude přibývat. Vždyť chceme konat jen dobro.

Ženy, prosím, máte možnost pomáhat všem potřebným a přihlásit se!

(p. Šimunská)

Milí farníci,

před několika dny přišel na adresu farnosti dopis, který nám napsalo naše adoptivní dítě z Ukrajiny – Ivan Mikuljanec. Zde si můžete tento krátký dopis přečíst:

Добрий день!
Мой адоптивні батьки.
Хочу поздоровити вас
з Новими Рокими!
Бажаю вам щастя,
здоров'я і довгих років
життя. Мене звати Микуля
ничь Іван, мені 14 років і
навчаюся у 8 класі. Мені
подобаться грати в футбол.
Я хочу на ударно. Я хочу
щоб ви написали мені
листа.

Dobry den, moji adoptivní rodiče,

chtěl bych vás pozdravit v novém roce! Přeji vám štěstí, zdraví, dlouhých let! Jmenuji se Ivan Mikuljanec, je mi 14 roků. Učím se v osmé třídě. Rád hraji fotbal, když mám čas.

Přál bych si, abyste i vy mně napsali dopis.

(Volně přeloženo)

Založení pobočky „Unie katolických žen“

V sobotu 13. března 2004 byla založena pobočka Unie katolických žen na Biskupství v Ostravě.

V únoru, kdy se v Praze konal 12. sněm UKŽ bylo dohodnuto, že již na jaře založíme svou vlastní pobočku. Předsedkyní se stala paní Jarmila Hrazděrová z Krásného Pole. Ta uvedla, že máme zatím 19 členek a naše práce bude zaměřena především v sociální oblasti: návštěva nemocných i starých lidí v domovech důchodců, rovněž kontakt s malými dětmi, které leží v nemocnici. Bylo by možno obohatit jejich pobyty četbou pohádek. Záleží jen na nás jak se bude spolupráce rozvíjet a zda nás bude přibývat. Vždyť chceme konat jen dobro.

Ženy, prosím, máte možnost pomáhat všem potřebným a přihlásit se!

(p. Šimunská)